Am crescut și m-am înălțat ca om învățat

On Iulie 23, 2022

Pentru un singur om, o singură pereche de ochi spune mai multe despre sine, decât poate să reflecte oglinda vieții despre o întreagă lume.

Cu mult timp în urmă am hotărât să-mi încerc norocul în pribegie. A însemnat o abandonare irevocabilă a tot ceea ce înseamnă calitate a vieții, un fel de stabilire spirituală în eternitate, trecând prin ceea ce efemerul condiției umane numește "damnare". Nu, nici nu voi minți în privința felului în care am înțeles să trăiesc, cu stima de sine subevaluată, entuziasmat doar de ideea de libertate, de peisaj, natură, intrând parcă complet în lumea fascinantă a poveștii unui pictor care a dat celebritatea pe traiul simplu de la țară.

Totul era atât de necunoscut, de nemaivăzut, pe fundalul unei narațiuni intens curgătoare, pline de fascinante simbolizări. Şi bine am făcut că pe tot drumul anevoios, parcurs doar cu ochii spre soare și spre stele, în cel mai sincer mod de a mă ține în viață, am fost destul de prevăzător. Astfel, am ajuns să isprăvesc acea parte a poveștii care m-a ținut captiv constant, această adâncă și necuprinsă operă tâlcuită doar de un artist al lumii trecătoare care și-a plasat arta pe axa adevărului și sublimului, pornind de la zero.

Un singur punct de reper mi-a fost călăuză și factor de rezistență: *Incorisedah* , apariția unei vederi dincolo de controlul meu. Iată unde m-a purtat vântul, iată locul unde tu, pribeag ca un înger de lumină, ți-ai încercat soarta după gradul de exigență față de ideea de particular, asociată noțiunii de "portret mișcător" (dintr-o mare galerie de artă) care începe prin a-și schimba imprevizibil trăsăturile, și sfârșește prin a nu mai semăna cu nimic. Trecând prin mai multe stadii de proeminență și obscuritate, am ajuns să mă conectez cu acea lumină vibrantă a îngerului, a aducătorului de lumină care este în mine însumi.

Leadership: Ai decis să te deschizi față de experiența unei realități mult mai cuprinzătoare decât crezi că este posibil în prezent, și să te întorci la un nivel de conștiință care ar putea fi catalizatorul marii schimbări numită "Ascensiune" ?

Sufletul mi-a rămas intact, nemăsluit, în pofida tuturor greutăților. Arta, cu ale ei capodopere universale, și-a păstrat caracterul sincretic, fără să-și taie legăturile cu totalitatea condițiilor vieții. Şi numai deschiderea mea către o manieră de lucru în plein-air m-a ridicat pentru eternitatea timpurilor. Pe măsură ce această convingere se întărea, tot mai intensă devenea acea prezență însoțitoare a Îngerului Păzitor care, stabil și rentabil, și-a ascuns slava divină a prezenței sale într-un șevalet plin de culoare prin care pot fi transmise emoții (prin combinarea mai multor modele).

Așa a fost să fie. Abandonarea a tot ceea ce a fost mereu prezent, dar învăluit în iluzie și deziluzie, dezvoltarea unei vederi clare la distanță și apropiere, puterea de a mă implica empatetic în idealurile de artă, idealuri de neatins care dau sens și frumusețe existenței, toate acestea m-au făcut vrednic să privesc acea lumină îngerească care stă ascunsă în ceruri, și pe care o pot privi numai cei ce au ochii sufletești curați.

Revelația a ceva extraordinar părea să își aștepte destinul misterios. Arta, tâlcuind această adâncă și necuprinsă operă destinată îndumnezeirii, fiind singura călăuză care îmi implora mintea să-și extindă orizonturile, a dat în vileag trăsăturile mele de căpătâi: rezistența în fața capriciilor vremii și autenticitatea simțirii subiective. Artistul și-a ridicat ochii spre cer și, conștient de scânteia spiritului încătușat de bună voie în materia extrafină a strălucirii, a suspinat din adâncul inimii, zicând: *„Dumnezeul meu nu trece cu vederea inima cea umilită și smerită"*.

Leadership: Alegi să îți explorezi sinele folosindu-te de imagini pentru a relata o narațiune secvențială, decât să te ancorezi în realitatea unei istorii mereu repovestită de alții?

Câteva imagini mi-au inundat mintea, dar le-am putut controla: imaginea unei naturi ideale, imaginea unei utopii pe care aș fi vrut s-o fac reală și imaginea unei cărți deschise, simbol al procesului asimilării valorilor de cultură spirituală.

Cineva spunea că dacă toți oamenii din picturi arată ca niște vagabonzi, fiind în același timp luminați de o lumină slabă, atunci este vorba despre o operă a lui Rembrandt. Pe aceeași linie de privire, dimensiunile realității în care trebuia să-mi încadrez compozițiile artistice au fost înlocuite cu imaginea unui viitor visat de un om plin de har, înălțător prin vederile înaintate, care într-o lume realistă se folosește de imagini pentru a relata o narațiune secvențială. În alt scenariu, același om se folosește de iluzii ca să ia în stăpânire o conștiință nouă, mai tulbure, dar mai viguroasă, aidoma unui izvor proaspăt de energie.

Or acest punct de vedere exprimat în termeni de "conexiune internă și externă", îmbunătățind impactul potențial al conținutului de idei și sentimente pe scara unei realități mai cuprinzătoare decât cea obișnuită, este reprezentativ pentru viziunea lui John Fowles din cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Eu îmi apăr Eul meu", așa ar trebui să modific celebra expresie a unui personaj de roman. Câte puțin din mine însumi, iar alteori ceva mai mult, se va regăsi în toate eseurile care vi le supun astăzi spre lectură. Nu înțeleg să renunț la nicio fărâmă din persoana mea. Tot ce se află în această carte mă reprezintă. Atunci când cioburile din oglindă redau, pentru un singur om, mai multe perechi de ochi, urechi și buze, realitatea abia începe să devină mai interesantă.

La rândul meu, am reușit să-mi mențin aceeași deschidere a ochilor în aventura unei vieți care nu și-a epuizat nicio clipă misterele. Dincolo de orice încercări ale vieții, ca receptare a artei în situația de a regândi realitatea, m-am încrezut mai mult în șevalet, acest suport grandios din lemn pe care pictorul își fixează pânza, decât în realitatea unei istorii mereu repovestită de alții. Şi am ajuns la o singură concluzie: pentru un singur om, o singură pereche de ochi spune mai multe despre sine, decât poate să reflecte oglinda vieții despre o întreagă lume.

Ascensiunea în leadership este dată de următoarea axiomă: singura călăuză care îți imploră mintea să-și extindă orizonturile este rezistența în fața capriciilor vremii, urmată de autenticitatea simțirii subiective.

O asemenea simțire subiectivă este facultatea sufletului de a-și depăși condiția de împlinire momentană, pentru a se putea duce spre "stele".

Am crescut și m-am înălțat ca om învățat, fiindcă mi-am așezat sufletul într-o carte pe care nu mai vrei să o închizi. Această carte va fi portalul unora spre imaginație, iar pentru alții va fi oglinda unei vieți exemplare. Unii vor fi victimele unei iluzii, care îi va lăsa să creadă că au elaborat ei înșiși ceea ce li s-a impus din exterior.

Pe prima pagină, sus, se află inscripția *Exprisedah-Edyam* , adică "Dumnezeu le-a pus pe toate în mișcare spre folosul lucrării Sale."

Source: https://neculaifantanaru.com/am-crescut-si-m-am-inaltat-ca-om-invatat.html